

СВОБОДА

LIBERTY

Часопис для руского народа въ Америцѣ и органъ „Руского Народного Союза“.

Рѣкъ Х. Олифантъ, Па. Четверъ 9-го Октября 1902. Число 41.

Що чувати въ свѣтѣ.

Президентъ Рузвельтъ запросилъ до Вашингтона главнаго президента Юни. Мичела, и шість пайзачальныхъ Компаністовъ, чтобы еже разъ закончить страйкъ. Сей важный крокъ зробивъ вонъ подь напоромъ всѣхъ великихъ мѣстъ, котрыхъ мешканцѣ кричатъ, що зима надходить и твердого вугля, якъ не ма, такъ не ма. За жадну цѣну неможна теперь достати; тона мягкого вугля платить се теперь декуды близько 20 долларѣвъ. Тому же то самъ президентъ. Сполученныхъ Державъ занявъ ся тою справою и гадавъ, що якъ вонъ виѣхавъ се, то прииде до згоды. Але безличны компаністы анѣ слухати не хотятъ о посяданню. Они въ своѣй безачальности кажутъ, що робѣтники не мають жадной кривды, а чесного и характерного Мичела поважили си они прозвати президентомъ розбѣйниковъ и анархистѣвъ. Запаятайте собі брата страйкеры, якъ насъ капиталисты называютъ. Они скаржили ся передъ през. Рузвельтомъ, що страйкеры забили до сего часу вже 20 скебѣвъ; на тое вѣставъ Мичель и сказавъ, що они говорятъ неправду. Сказавъ „якъ менѣ докажете, що то правда, що страйкеры забили ажъ 20 скебѣвъ, то я зречу ся президентуры въ Юни.“

На тое замолкли паны, якъ бы имъ кто воды въ ротъ валивъ. Отъ бачите, брата, якою лежкою воюють ты выискувачъ вагоного поту, вавшого працѣ!

Компаністы зажадали вѣдъ през. Рузвельта, чтобы на мѣсе милиціи давъ имъ регулярен войско, чтобы они при помощи скебѣвъ могли отиврати брехи. Однако през. Рузвельтъ на тое не може нѣ якъ згодити ся, чтобы у майнахъ заробляли бѣмы и всяка зводочъ, а чесны ювйныя робѣтники щобъ остали ся безъ працѣ. Рузвельтъ накаже губернаторови Stone скликати сейчасъ соймъ Пенсильвеніи, а якъ бы на тое соймъ нѣчого доброго не вранили, то прише войско и забере на якійсь часъ вѣдъ компаністовъ уѣ майны и накаже на кошты державы вугля выдобувати. Президентъ Рузвельтъ радить ся теперь зъ министромъ справедливости про сѣ справу и хоче якъ найневергнѣйше поступити собѣ зъ упертыми компаністами. Бо Мичель казавъ такъ: якъ вы кажете, що робѣтники не мають кривды, выберѣте вы своихъ а мы своихъ та зробимъ полюбовный судъ.“ — Але компаністы на тое не хотѣли присягати, бо они знаютъ, що на такомъ судѣ они мусѣли бы справу програти. Маймось надѣю,

що вже Рузвельтъ дасть собѣ раду изъ тыхъ премудрыхъ панканы!

Робота у майнахъ повнила бути дуже высоко плачена, бо есть дуже тяжка и небезпечна. Теперь оголошено рашортъ въ Вашингтонѣ, зъ котрого показуе ся, що за оденъ 1901 рокъ погибло въ майнахъ 1,467 робѣтниковъ а 3,643 зѣстало калѣкыми, нездобными до працѣ. Въ самой Пенсильвеніи згинуло 814 углекопѣвъ.

И за такую роботу, де надъ человекомъ завѣсѣды, виситъ або калѣцтво, або смерть, миллионеры не хотятъ подѣшшити робѣтникамъ тыхъ пару центѣвъ!

При твердомъ углю мають робѣтники еще болѣшу кривду нѣжъ при мягкомъ. При мягкомъ вуглю робить ся лишень 8 годинъ — при твердомъ 10 год. При мягкомъ достосый заробляє за 1 годину пересѣчно 26¼ ц., а хлопцѣ по 12½, при твердомъ заробить за 1 годину 13 ц. а наибѣльше 20 ц., а хлопцѣ 5 ц. а наибѣльше 8 ц. — Притѣмъ случавъ калѣцтва и смерти при твер-

домъ углю два разы тѣлько, що при мягкомъ. — А компаністы перецѣпъ, що все олабать! Цыгане! —

Декотры американскы ювплеры помѣстили на своихъ вѣкнахъ побѣчъ золотыхъ зигарковъ, и перетепѣвъ, лапшукѣвъ и т. д. такоже мисочки зъ твердымъ углемъ и написали на нихъ: „Тутъ продае ся тверде угле по такой самой цѣнѣ якъ золото“.

Секретаръ Спол. Державъ выслать бувъ ноту до Румыніи, въ котрой обѣтае за жидами, чтобы ихъ Румыны не пересѣдовали. Страхъ, якъ ты жиды дуже бѣдны! Цѣлый свѣтъ завоковали, мовъ навуки обѣпували всѣхъ непросвѣченъ народы, сеуть кровь и потъ християнъ и ще вайкотать, що имъ ся але дѣе. Американцѣ за мѣстѣ займать ся Срульками та Ицками, лѣпше бы зробили, коли бы были помогли Вураму противъ Англичанъ, або и въ себе чтобы запровадили порядокъ на Филиппинахъ та въ захѣдныхъ и послудневыхъ степяхъ, де по вѣрѣки обходять ся зъ Циграми.

На Угорщинѣ збунтова ли ся хлопцы въ мѣсцевости Видени. Они снадили палату и обѣсте графа Шабади; никады выносили около миллионъ коронъ. — Противъ збунтованныхъ селянъ вышло войско и застрѣлило 11 людей, а болѣше нѣжъ 50 тяжко покалѣчило. Причиноу бунту було мадыарске выисковане бѣдныхъ сельскихъ робѣтниковъ. Отъ дивѣтъ, якій мадыарскій рабъ Кошута!

М. Ирвингъ, мѣстопрѣдѣтель Р. П. Союза. Родивъ ся въ Туринскѣ, поѣхавъ спѣшного. въ Галичину, прийшовъ до Америки передъ 11 роками. Теперь работъ въ цементной, изъ шавъ для напавы майновъ въ Northampton, Pa.

Въ кѣлькахъ мѣсцевостяхъ на Волыни и коло Кіева, у Росіи, повели дуже грѣзныя хлопскыя заворушени. Пришло войско и декотрыхъ пострѣляли а богато поарештували. Въ цѣлой Росіи кипитъ, бо тамъ страшно здирають народъ и паны, и урядники, и богачѣ-кулаки. Заносить ся на загальну велику революцію, котра незадолго выбухне та звалитъ и царскій престолъ и цѣле урядничепаньске ошуканство и здарство. Наибѣльше бунтууть ся наши Русины, котры подѣ московскимъ кнутомъ мають горѣше житѣ а нѣжъ мали невольники Нигры, поки неволя не зѣстала знесена. Зъ добра чолѣвѣкъ не кидаетъ ся голѣручь на багнеты и гвѣры. Царъ боить ся дуже, бо знайшовъ листъ у своихъ покояхъ, що якъ не дасть волю, то го чекае смерть вѣдъ революционерѣвъ. Царъ стоить межъ коваломъ а молотомъ, бо якъ бы хотѣлъ дати конституцію, то може бы го стрѣлили або убили его власны министры та великы паны, котры хотять, чтобы хлопъ та робѣтникъ завѣсѣды ходивъ въ ярмѣ.

пу держава має великы доходы. — Се все робить Русины дѣятого, чтобы покарать панѣвъ та жидѣвъ за выборчы тахрайства. За разомъ доносятъ намъ, що въ кѣлькахъ селахъ рускы дѣти страйкують противъ полиціи. Коли профессоръ запятае дитину по польски, дитина мовчить и ничъ не хоче анѣ говорити, анѣ читати анѣ писати по польски. А коли спытае учитель, чому не хоче, каже, что тато заказавъ и профессоръ на той упѣръ не може ничъ порадыти. Славно!

Рускыя епископы въ Станиславѣ имеваныи о. П. Филиякъ, великый ворѣтъ кацапѣвъ, москвофѣловъ. Они теперь дуже плачутъ, что всѣ епископы належають до украинской партіи. — „Яко таеътъ воскъ отъ лица огня“, такъ кацапска темнота счезаетъ. Москва партія хлопска побѣдѣе ихъ усюды. И на Лемковщинѣ и на угорской Русини зачавъ ся вже рухъ и жиге и борба, котра мусѣтъ ся закончить смертію вже теперь на повѣ мертвыхъ московскыхъ бранжѣ. Москвофулы мали недавно „собрание общества Качковского“ въ Самборѣ и подѣлили ся на 2 таборы; оденъ таборъ старыхъ вѣковъ, другій таборъ молодыхъ дуцѣковъ. Якъ жежъ ся зачали помѣжъ собою стары и молоды кацапы сварити, а водтакъ и по пыскахъ бити то зробили скандалъ и смѣхъ изъ себе на цѣлый свѣтъ. „Яко исчезаетъ дымъ“ — такъ исчезнутъ они за кѣлькахъ роковъ!

Зъ кѣвскыхъ вязницѣ утѣкло 12 политичныхъ арестантѣвъ, котры тамъ сидѣли за хлопскыя розрухи на Украинѣ. Они утекли въ той способъ, что молѣдчасъ проходу закнули мѣшокъ на голову вѣковъ, котрый стоявъ на вартѣ, а водтакъ звязали его и заткали хусткою уста, чтобы не могъ кричати. Мимо спѣргичного погона, не удалось московскѣй полиціи доси ихъ спѣймати. Въ кѣвскѣй вязницѣ сидѣтъ еще 60 Русинѣвъ, якыхъ держатъ вже 16 мѣсѣцѣвъ, безъ жадного переслухання. Настоящій русскій московскій рай.

Въ Бразилии Русины зачали вже сварити ся и розволѣкають свои справы передъ цѣлымъ свѣтомъ, якъ бы не могли своихъ брудѣвъ дома выпрати. Сумно!

Колы чую слово Мадыаръ, то вѣжду пейсатого жиды въ ярмурцѣ и халатѣ, нашиваномъ гузарскими мадыарскими шнурками. Се прийшло менѣ на гадку, коли мы читавъ про обходъ въ честь Кошута. Славятъ ся, хвалить ся на цѣлый свѣтъ! Та чымъ ты пейсатый Мадыаръ мають хвалити ся. Не лише знищили Славянъ, Русинѣвъ и Словаковъ але и своихъ мадыарскихъ хло-

пѣвъ пускають зъ торбами. Просто гидъ бере, якъ згадати Мадыарцилу!

Галицкы Русины (украинской партіи) закладають великый банкъ, чтобы выкупити для рускыхъ хлопѣвъ всю землю вѣдъ польскихъ дѣдичѣвъ. Щастѣ Боже!

Австрійскы Чехи змавають ся зъ лужицкими Сербамы подѣ Прусоми, чтобы заложити велику чешку державу, коли Австрія завальтъ ся. Насъ Русинѣвъ е 3 разы тѣлько, что ихъ всѣхъ на кушу, тожъ намъ далеко лекше сотворити свою независимую Русь.

Небѣшникъ кардиналъ Сембратовичъ записавъ богато грошей на рускы цѣлы. Зъ того выплачено те ерѣ 42,000 кор. на хлопскы бѣрсы, де бѣдныя хлопскы сыны будуть могли достати помѣткане и вѣтъ, что бы могли ся учить. Честѣ покойникови, котры не богаты въчѣны своимъ любѣмъ для хлопского руского царѣду!

НОВИНКИ.

КАЛЕНДАРЬ.

9	Ч.	† Юана Богослова
10	П.	Калистрата
11	С.	Харитона, Власлава
12	Н.	17. по Свѣт. Кирилла
13	П.	Григорій арм.
14	В.	† Покровъ Б.
15	С.	Кипріяна, Юстана

— Богаты поклады золота и сѣрѣбла водкрыла въ Мичигенѣ, коло Солтъ Ст. Мері, Мичигенъ. Тѣна руды выдѣбута зъ пововѣдкрытыхъ копаденъ дѣе золота вартости 8,150 долларѣвъ, а сѣрѣбла 152 85 дол. Чымъ глубше копають, тѣмъ руда е богатою.

— Живны на Украинѣ о въ цѣлой Росіи были сего року вдовольно. После урядового сиривоздани російского міні-терѣтва рѣшѣны дади они 810 миллионѣвъ, чтобы пшеницѣ (пудъ має 40 Америк. фунтовъ) 1,325 миллионѣвъ пудѣвъ жита. 750 мил. пудѣвъ вѣсѣа в 375 миллионѣвъ пудѣвъ ячменю. Можна проте надѣити ся, что сего року не буде голоду въ Росіи.

— Въ оборонѣ своемъ мадыаръ застрѣлилъ 25 лѣтныя робѣтныкъ Мих. Ворѣвъ родомъ бр. та Тому. Вонъ приѣхавъ минувшого вторника вѣчѣра и заставъ Тому, якъ то нѣмѣму бѣвъ бѣвъ пощады стару мадыаръ. Не бога о надумуючи еъ зловивъ за револьверъ, якій висѣвъ на стѣнѣ тай однымъ стрѣломъ положивъ трупѣмъ поганого сына и брата. По томъ попрощавъ ся зъ несчастною мадыарю и добровольно вѣдѣвъ себе въ руки властей.

— Народный конгрессъ французскихъ углекопѣвъ (майнерѣвъ) вѣдѣбувъ ся минувшого тыжня въ Конюментри. Мѣжъ иншими по рѣшено на конгрессѣ домагати ся въ цѣлой Франціи забезпеченія робѣтниковъ на старѣсть и ужити всѣхъ возможныхъ средствъ, чтобы завѣдено въ копальняхъ 8-годинныя день працѣ. До тыхъ 8 годинъ має бути вчислений часъ потрѣбный до ѣзди и выѣзду зъ копальнѣ.

— Трупъ въ кернянѣ. Въ Вербожи, коломайского по вѣта (Галичина) выдѣбули зъ кернянѣ трупѣа господа Костя Тулика. На тѣлѣ топельника вѣйдено слѣды насильной смерти. Подозрѣного о убійство зѣтя увязнено.

Вже вышло перше число гумористичнон РУСКОН ЧАСОПИСИ „ОСА“ ПРЕКРАСНА!!!

Множество въ нѣй дуже смѣшныхъ образковъ, жартовъ, вѣршѣвъ и т. д. Кто еи запремауе, буде сѣтъвъ ся до розпугу. На цѣлый рокъ коштуе лише 1 долларъ для тыхъ котры читають „Свободу“, „ОС“ — будемъ посылати лише тѣмъ, котры напередъ заплатятъ за цѣлый рокъ.

За одного долларъ будешь братѣ сѣтъвъ ся ажъ до ноября 1903 р.

Сѣтъвъ ся зъ передплатою, чтобы мы знали, кѣлькы тысячѣвъ друковати.

Перше число розсылаемо лише нашимъ добрымъ знакомымъ.

„ОСА“ кусаетъ лише злыхъ людей и то ажъ до смерти; — добрымъ людямъ не причинитъ нѣякого лѣха.

„ОСА“ выхадѣтъ на 8 сторѣвъ друку, 2 разы на мѣсѣць кождого 1 го и 15-го.

Письмѣ до „Осы“ всѣлякы смѣшныя рѣчи, мы надрукуемо!

Грошѣ посылайте на такой адресъ:

ОСА
Box 418 OLYMPIANT, Pa.

Здае ся, что на Турковѣ надходить уже остатня година въ Европѣ. Росія, Сербія и Болгарія мабуть выдадутъ войну Турціи, тому что тамъ дѣють ся страшныя неприятели. Одна часть Турковъ (Альбанцы) зробили повстаніе и рѣжуютъ, мордуютъ християнъ, а цѣлы християнскы села палать и рабують. Недавно тому вырѣзали кѣлькахъ тысячъ Грековъ и Болгарѣвъ а то вѣдъ найстаршого ажъ до найменшого дитини. При томъ збытывали ся въ наѣстрашнѣйшій способъ. Людей живыхъ кидали въ огонь, выдѣбували очи, по кавалку водѣрѣзували тѣло и т. п. способами водѣбрыли жите. — Турецкій султанъ послѣвъ свое войско, але оно негодное завести ладу. Тожъ здаеъ ся, что буде война, въ Турковѣ проженутъ геть до Азиі, а землевъ подѣлять ся сусѣдны державы.

Изъ Хинъ доносятъ, что тамъ такоже не спокойно. Декуды зновъ повстають

боксеры и мордуютъ християнъ.

Якъ знаете кѣлька тыжѣвъ тому померъ у Римѣ кардиналъ Ледоховскій, великій верогъ Русинѣвъ и руского оябру. Наибѣльше лѣха причинивъ вонъ американскѣй Русини черезъ розпорядженія зъ 1897 р., черезъ котры вѣдѣвъ нашу руско-кат. церковь подѣ у праву латинскихъ бѣскупѣвъ. Вонъ хотѣвъ, чтобы мы всѣ стали латинниками. Теперь Панъ Богъ увѣловъ насъ вѣдъ того Лѣха въ червонѣй реверендѣ. — На его мѣсеце именовавъ Папа Левъ XIII Европѣа Ботти. Вонъ е зъ роду Итальянѣвъ, дуже способный и еверѣйшій. Своего часу водѣзначавъ ся вѣдъ яко розумный чолѣвѣкъ, коли бувъ послѣмъ зъ Римѣ до Бразиліи. Мабуть ся змѣна выйде Русинамъ гр. к. оябру у корысть, особливо коли краевѣ епископы будутъ для Русинъ не жербаты, але твердо домагати ся належныхъ еи правъ. Даи Боже!

Въ Галичинѣ бойкотуютъ теперь люде жидѣвъ в правительствѣ — не ходятъ до корчмы и не курятъ тютюну. Черезъ се жиды дуже поспускали носы — кажутъ, что жиды на поруду ажъ до сагадурского рабѣна — та вѣдѣтъ то имъ ничъ не поможетъ. Правительство зновъ буде мати велику вѣтрату, якъ всѣ Русины перестанутъ курити. Во зъ тютю-

пу держава має великы доходы. — Се все робить Русины дѣятого, чтобы покарать панѣвъ та жидѣвъ за выборчы тахрайства. За разомъ доносятъ намъ, що въ кѣлькахъ селахъ рускы дѣти страйкують противъ полиціи. Коли профессоръ запятае дитину по польски, дитина мовчить и ничъ не хоче анѣ говорити, анѣ читати анѣ писати по польски. А коли спытае учитель, чому не хочет, каже, что тато заказавъ и профессоръ на той упѣръ не може ничъ порадыти. Славно!

Рускыя епископы въ Станиславѣ имеваныи о. П. Филиякъ, великый ворѣтъ кацапѣвъ, москвофѣловъ. Они теперь дуже плачутъ, что всѣ епископы належають до украинской партіи. — „Яко таеътъ воскъ отъ лица огня“, такъ кацапска темнота счезаетъ. Москва партія хлопска побѣдѣе ихъ усюды. И на Лемковщинѣ и на угорской Русини зачавъ ся вже рухъ и жиге и борба, котра мусѣтъ ся закончить смертію вже теперь на повѣ мертвыхъ московскыхъ бранжѣ. Москвофулы мали недавно „собрание общества Качковского“ въ Самборѣ и подѣлили ся на 2 таборы; оденъ таборъ старыхъ вѣковъ, другій таборъ молодыхъ дуцѣковъ. Якъ жежъ ся зачали помѣжъ собою стары и молоды кацапы сварити, а водтакъ и по пыскахъ бити то зробили скандалъ и смѣхъ изъ себе на цѣлый свѣтъ. „Яко исчезаетъ дымъ“ — такъ исчезнутъ они за кѣлькахъ роковъ!

Зъ кѣвскыхъ вязницѣ утѣкло 12 политичныхъ арестантѣвъ, котры тамъ сидѣли за хлопскыя розрухи на Украинѣ. Они утекли въ той способъ, что молѣдчасъ проходу закнули мѣшокъ на голову вѣковъ, котрый стоявъ на вартѣ, а водтакъ звязали его и заткали хусткою уста, чтобы не могъ кричати. Мимо спѣргичного погона, не удалось московскѣй полиціи доси ихъ спѣймати. Въ кѣвскѣй вязницѣ сидѣтъ еще 60 Русинѣвъ, якыхъ держатъ вже 16 мѣсѣцѣвъ, безъ жадного переслухання. Настоящій русскій московскій рай.

Въ Бразилии Русины зачали вже сварити ся и розволѣкають свои справы передъ цѣлымъ свѣтомъ, якъ бы не могли своихъ брудѣвъ дома выпрати. Сумно!

Колы чую слово Мадыаръ, то вѣжду пейсатого жиды въ ярмурцѣ и халатѣ, нашиваномъ гузарскими мадыарскими шнурками. Се прийшло менѣ на гадку, коли мы читавъ про обходъ въ честь Кошута. Славятъ ся, хвалить ся на цѣлый свѣтъ! Та чымъ ты пейсатый Мадыаръ мають хвалити ся. Не лише знищили Славянъ, Русинѣвъ и Словаковъ але и своихъ мадыарскихъ хло-

Pleasant Home Man, Canada.

Прочитайте в Голубині „Свободу“ сиху перуточку, а три повинні бути перестрою для всіх нас, а особливо для канадійських Русинів.

На початку сего весня, достала наша колонія лист з Галичини від о. Івана Велигорського, в котрому пише наступляче:

Поважана громадо в Pleasant Home! Повідомляю вас, що маю охоту удати ся на душпастирство до Канади, отже есиби ваша колонія потребувала священника, то напишіть до мене условія и я поїду з охотою до вас.

Ми ему на тоє відповіли так:

Всесестний отче! Ми конечно потребуємо священника, але під таким услов'єм, щоби наш руский священник не належав під юрисдикцію тутешніх латинських біскупів, але щоби був заложний від руского митрополита у Львові. По якомсь часі достали ми лист від тогож священника слідуючого змісту.

Поважана громадо! Доставивши від вас лист и звіднявши годивсь ся на ваше услов'є. Я з тим наміреном' удав' ся до руского Митрополита у Львові, и заявивши ему що я маю намір поїхати до Канади на душпастирство, але наш Русин не бажає, щоби в Канаді наш священник належав під власть французких біскупів, але впрот' під руского Митрополита у Львові. На тоє відповів мені Митрополит, що ему відомо браня всяка власть пади Русинами в Америці, тільки треба подати ся під власть тамошніх католицких біскупів; а зрештою радить мені поїти до его секретаря о. Жолдака, котрий ино що повернувши з Канади, и дасть мені потрібні поясненя.

Отже о. Жолдак за явивши мені, що кождий руский священник, що хоче ити до Канади, то мусить 1) поддатися під юрисдикцію французких біскупів, то значить, що мусить у всьмх их слухати 2) мусить старатися о тоє, щоби парафіяни записали церкву и маєток церковний на французкого біскупа, та запитав мене, чи я на ті условія згадаюсь. Я ему сказавши виразно, що ні.

Отже видите, що я не можу поїти до Канади за поміччю и згодою властей духовних, бо ставлять мені такі условія, на котрі ап' руский священник, ап' Русини, вірні християне згодити ся неможуть, бо мусіли би з часом зовсім зпропасти разом з соєм обрядом и народністю. Біскупы з початку приймали руских священників, щоби люди на клонили до запису церкви на французкого біскупа, а потім патнали руских духовників, а приймаючи польських, бо они хотять Русинів злитинити. Для того раджу вам священників з руки французких біскупів не приймати! се є перша річ, а друга, борони Боже церкву записати на французкого біскупа! бо потім пропаде ваша праця. Они з церкви рускою зроблять латинський костел.

О. Жолдак вдруге вибравсь до Канади, але не на

службу Богови и рускому народови але на службу французких біскупів и вербує еще других подобних охотників. Отж який же жуть, що еси церкву не дамо записати, то ніхто не посягати, а я думаю, що в кожній церкві, де є братство в любові нелицемірної жити и молити ся, та не мають між собою разпрів, лише жити в згоді по закону Божому, то в той церкві буде Бог пробувати и Божі єи посвятити. А де в братстві незгода, а любові лише про люде око, де комітети між собою мають роздор, то та церкву хотіли она и посвятити, то там фабрика гріха. Ми також будемо церкву, але під таким услов'єм, що та церква має бути записана на цілу громаду в Pleasant Home, и ніхто до неї не має діла, ан' латинники, ан' православні, лише руска громада в Pleasant Home; а еси дасть Бог дочекати, що коли будемо мати свого руского єпископа и правдивих, щирих руских священників, в той час можна буде и церкву посвятити.

Иванъ Дрогомирецкій

Допише з Куритиби, Парана, Бразилія.

Треба також спомнути, яке добро зробили нам Бразилійским Русинам оо. Василіане за 5 лѣтъ, бо то нераз було писано за них по руских календарях и часописях, але треба знати, що не все золото що є свѣтити та не все правда, що оо. Василіане пописали про себе. Они писали про політику, щоби народ не мав их за єзуитів. Я сам мав их за добрих чернців, але тепер бачу, що они рблять з Бразилійскими Русинами так як колись робили єзуити. На примір відбирають людям біблійні исторії; в Прудентополіє буть люди за марий рѣчи мѣсто их научити. Вважають Бразилійский Русини, що ми живем' не в Москві, але на вольній землі, та що оо. Василіане живуть вапном' потім а мимого сего спроваджують книжки аж з Риму а просвѣт єуть противні. Знаєт' добре, що свѣтлий священник через Вас. не можуть тут прийти а тих 8 шкіл и 10 церков на Прудентополіє нема, а єсть лише одна цѣба руска школа до котрої ходять 25 Поляків и Нѣмців а на дванадцять тисяч Русинів и пять тисяч дітей, які родити ся що року, лише 5 ходять до школи. Памятайте и те, що о. Кизима говорить на Антопіо Олінто, що ваша колонія ніколи не буде мати руского священника. Брати Русини не спіймайте рѣш до роботи. Наш невиплачений церкві се не робота а позначний початок. Діти ся до купи

та організуємось, як Американский Русини, закладаймо школи та просвѣдцямось. Памятаймо, що ми єсмы України на вольній землі свободи, памятаймо, що ми єсмы гнобленого та невольного народу, котрим' не вольно и хилъ часу стратити марно. Не записуйте своі церкви на чужих, так як записали Куритибский клерикалы свою церкву на польске товариство, а тих, що протестували против сего, оо. Вас. на зазиря вызвали и казали, що то все одно бо так одно як и друге католицке. В той мої дописи не виступаю против всіх оо. Вас. тільки пишу те, о чѣм я сам переосвѣдичу ся и другі люди оповѣдали, що нинѣ живуть в Куритибі и відлучують ся від руской народности через се, що их оо. Вас. били. Скажу правду, що дайте нам таких людей, яким' був о. Маргилук, а не таких як о. Кизима, що коли лиш приїхав до Куритиби то щось зробив, противного руской просвѣтѣ.

Друкарнѣ, ті особи, що прибули, до нас непринев'є а слабисе тая друкарня мала достати оо. Василіанам, то лѣпше щоби нич небуло.

Дмитро Іванковъ.

(П. Іванковъ приславъ намъ предовгу дописъ — але позаяк початокъ єи бувъ перерукований у насъ зъ Куритибского польскои газети, то ми єго пропустили.)

Ред.

Ethelbert, Canada.

Завываю всіх Русинів, котрі є в 8 тавнищах нашої околиці, щоби сей час прислали на мій руский протестъ противъ municipalit' и всякихъ тихъ драчокъ, які вимисляють наші мудрагелѣ шторники. Они б хотѣли зостати по конетаблями, concilman—ами и урядниками, за що би побирали красні гроші, нами зложени. Они сейчасъ затагнули би пожичку, якихъ 50 тисячъ долларів, а то всьо відблоси ся на нашої шкіль. Они нас дурять, що як ми их послухаємо, то наші фарми будуть дорожшій. И щож намъ з того? Хаба, що оплата буде выща, такеу будемо платити від фарм дже велику, так як по иншихъ колоніяхъ. Гей не ухаймо нашихъ карків у шторницьке ярмо. Недаймо ся на підмогу, а протестуємъ горячо противъ лисичихъ заходівъ нашихъ легкоробів. Найлѣпше най протестують ті, що вже тут є 3 роки а мають горожанський права. Пересте-рѣгають вас, брати и прошу, прислайте сейчасъ протести!

Николай Сувантійскій.

За рідний край.

(Далше).

VII.

Рече и стоїє Дітровъ шарий Гориня хилъ підойма.

Яна, місячя нощ. Надъ Дѣвиромъ горять соткі огнищ, адаєт' ся, немовъ усь Дітровий русалки вийшли на берѣгъ на поїну гулбу. Та не русалки се ан' не слятованський огнѣ, се Ничаєві козаки запалили ватру для безпечности и для веселости. Кружокъ коло огню порозлагались плещиги лусати по-статі зъ козацькимъ чубомъ на голові и зъ грѣзнимъ поглядомъ вь обличчю. Недалеко пасуть ся коні вь

повномъ риштунку — осѣдлані, зъ уздечками на головахъ. На першій знакъ вартового, козаки були готові до бою — при кождому була его шабля; довга еписа була припнута при сѣдлѣ а мушкетъ (рушпичю) кождий тримавъ вь рукахъ на поготовѣ.

Однак' мимо тої военної готовости, не було знати нѣякого неспокою на лиці тихъ закаленихъ у бою людей. Война для кождого зъ нихъ стала ремесломъ, такі, що выдержати не могли и кількя мѣсяцівъ у супокійномъ житю.

Ярема Вишневецкій выбравъ изъ своихъ мастківъ, що найдужшихъ хлопівъ на своихъ двірськихъ козаківъ, а на старпнихъ для нихъ наймавъ славнихъ изъ своєї вѣдвиги Запорожцівъ, котрі чимъ не будь у Сѣчи провинили ся. Саракі козаки, втѣкаючи передъ якою тамъ карою изъ Запорожя, наймались у магнатівъ за ватажківъ.

Та не відъ паради державъ ихъ Ярема. Вонъ тримавъ ихъ для охорони своихъ маєтківъ відъ Татаръ та розбійнякъ. Безнастанно об'їздили онѣ степы, часто буючи ся зъ Татарвою та другими степовыми бандитами; той недієво, що той козацькій полкъ вважавъ князь за саме чоло усього свого войска.

При однімъ огнищі сидѣть кількя козаківъ, курять короткй люльки тай балакають. Одень зъ нихъ, хлопиче якъ дубъ, підперъ ся однимъ локтемъ о землю, вынимавъ люльку тай каже:

„А я вамъ кажу братцѣ, що наплювати менѣ на таку роботу. Поставили насъ тутъ якъ псівъ коло буди на вартѣ. Приняли мовъ на ланцуху!“

„Добре кажешъ, Медведю“, оббѣзавъ ся другій. „Затронули насъ на нашихъ батьківъ та братівъ. Не здобьмає ся рука на свою власну кровъ!“

„Правда, Ярема добрий для насъ, але собака для народу. Що то нестѣй сынъ перевѣщає а замучивъ своихъ же хлопівъ зъ найменшу рѣч. Поскаржити ся жидъ арешаръ, уже єго нагавѣть. Сибонити ся мужикъ на панщину, уже протигають отаманы та перѣщать бѣдака; а вымовити битий изъ болю яке противне слово, уже кричать поєспики, що бунтує, тягнуть до князя, а вонъ звѣтно, або на паль, або на шибеницю. Я вамъ такі скажу, що вонъ звѣрь лютый а не чоловікъ!“

На ті слова відъ єсѣдного огнища подійшовъ до розмавляючихъ чоловікъ вже постаршій, середного росту, преширокий зъ грудею, великій мочаръ а охочій до розмови. „Довбнею“ єго прозвали за єго велику силу, що мавъ довбнею товкы ворогівъ. Сейчасъ вѣщаєт' ся вонъ до розмови:

„Що то й говорити — кождый знає, хто є Ярема, та не кождий знає, чому у нѣмъ тільки лихо звѣрюк!“

„Роскажіть жежъ батьку, якъ знаєт'“ стали просити молоді.

„Якъ казати то й скажу, лише не перебивайте. Ото знаєт', що Яремовъ тато, то бувъ ще справедливый панъ чоловікъ и паномъ вѣры. Хотѣ то, якъ знаєт', кажуть, не ма що и святому панови вѣрити, але вонъ бувъ таки лепекій чоловікъ. Вонъ памятає, що вонъ зъ козацкого роду, та що єго прадѣдъ Дмитро Байда за нашу православну вѣру три дні у клятихъ Турківъ вѣсѣвъ на гаку у Бендерѣ. Отже то бувъ вонъ до якогось часу незгортій чоловігъ. Та на лихо оббѣзавъ ся, закохавъ ся у Волошицѣ, у небощѣ княгинѣ. Вы єи не памятаєт'; але я тямлю єи, таку високу та пынну. Не ма що казати, гарна она була, але и грѣзна. Якъ, бувало, здвигне свои черні брови, то вже неначе хмары надъ замкомъ повисли, кождий тремтитъ, боїть ся неначе лихе збудити. Уже то она мусѣла и чарівницевъ бути, бо старий панъ, що то вже нѣкого не боявсь ся, а передъ нею, якъ то кажуть, неначе пущикъ на двѣ лапки стає. Мусѣла она знати чаровати та ворожити, бо тамъ у волоскѣмъ краю, середъ лѣсівъ та багнѣвъ, усяке лихо водить ся. Або не розкаже и теперъ замкова служба у Лубнахъ, чому комнаты пєбѣжки на глухо позамыкає. Відъ коли умерла, якъ заперли єи покои, такъ по нинѣшний день нѣкого не отвирає. А чому? — Неразъ вартові жовняры оповѣдали, що видѣли середъ опівночі стару паню, якъ пішла зѣ свѣтломъ по покояхъ, цѣла у чорнѣмъ, такі, якъ єи у труну вложили. Идежъ то она, иде, очі горять, лице бѣле якъ сѣна, а у рукахъ держитъ острый нѣжъ, цѣлий закервавлений!“

Пу-гу, пу-гу, пу гу! такъ и заляпѣло надъ самими головами козаківъ. Кождому переїшовъ морозъ по тѣлѣ, якъ учувъ перерозливный голосъ злощого птаха. Оповѣдачъ и оповѣдати забувъ. Перехрестивъ ся побожно та ажъ похвиль говоривъ далше:

Коли єи птицю почувѣ, мимоволѣ здрѣгнешъ. Кілько разъ лишемъ єи почувѣ, все выпорожила она ко-мусь нечаянну смерть. Хотѣ то и не повинна козакови смерти вь очі заглядати, та все таки банно, коли то то пуганке зачуло. — А може то и „она“ — єтта небѣшка не має спокою, по євѣтѣ лѣтає, зачула що за єе розказують, та и не хоче, щоби єи по смерти обездужували. Але я Богомъ свѣдчу ся, що лиш єту правду говорю та не зѣбтківъ, але щоби єе могли знати, чому нашъ князь такий катъ, такий лютый вдаєт' ся. Може братцѣ вже недоско менѣ вѣквати, то най не понесе мого тайны на той свѣтѣ. Щось недобре менѣ сердце вѣдує. Лажу та чую, немовъ десь підъ землею пишеть дитина, немовъ чує стогонъ мордованої жѣнки. Давній часи! Нѣколи и мыслили о томъ не хотѣвъ, а теперъ усе причуєт' ся. Може якъ вамъ розповідь то и лекше стане, думу розважу.“

Кружокъ слухаючихъ козаківъ зобльшивъ ся вь четверо, бо відъ другихъ огнищъ посягали ся козаки щоби послухати „Довбнѣ“. Бувъ вонъ чоловікъ бувальй, не одно видѣвъ, не одно самъ зазнавъ, або відъ

другихъ чувъ, а вже розказувати знавъ якъ слѣдъ. Довбня зъ за хлявѣ добувъ люльку и капшукъ, набивъ тютюномъ, пальцями изъ варты добувъ жару, пару разѣвъ запыхавъ тай оповѣдає далше. Козаки неначе камяні слухали — и не ворухнувъ ся жаденъ.

„Отже то видите, заки небощикъ князь оженивъ ся, тримавъ собѣ на замку любовницю, такі изъ простыхъ козачокъ. Океадою звали. Була она порядного, старого роду. Мала она и батька и матѣр тай вольного була плоду, козацкого. Не мавъ панъ права надъ нею, бо козаки на панщину не ходили але чого панъ не зможе. Бувъ у князя слуга вѣрний, Грицькомъ прозивали. Рѣдного тата бувъ убитъ на паньскій розказъ. Изъ другими посѣпаками напали самотну дѣвчину середъ поля та звязану приставили до паньскихъ покоївъ. Що то вже бѣдна и побивала ся и плакала; а згодомъ привыкла и князя полюбила. Та бо и жила она якъ справжня княгиня. Убиравъ єи вь золото, вь парчу, повно слугъ крутилось коло неї; хѣба птичого молока єи хибувало. — По якимъ часѣ и сынокъ знайшовъ ся у Оксаны. Князь все, бувало, заходить до неї и сына пестить и матѣр голубить. Родичъ Оксаны скоро дознались, де ихъ донька, та що було робити. Изъ княземъ правуватись? Выреклись дитини та свѣтами поїшли, щоби зъ ихъ нещасті ще и не глузовали люде. — Та мѣжъ тымъ у кількя роки десь чи на годинѣ, чи на ловахъ, свѣзавъ панъ Волошику. Причаровала єго — ну тай оженивъ ся!“

„Пѣшла небога Оксана зъ паньской палаты, повела за собою княжого сына. — Князь побудовавъ хату, що правда, красну, давъ ґрунту тай худобѣ тай нересади въ туды свою любку. А молода княгиня, Волошика, стала газдувати. И булѣ усьо гараздъ, якби зновъ по якомъ часѣ не повернулось паньске сердце до Оксаны. Зачавъ панъ княгиню понехати, кудись нѣчно ходивъ и до панѣ вже то того сердца не мавъ, що на початку. Стали панѣ за княземъ підзирати, люде рознытовати. Люде людьми, не втерпѣли сказали — ото такъ, панъ заходить до своєї давної любови, иде и сына відъ неї має. Якъ панъ про се розвѣдалась, стала нѣ жива нѣ мертва. Оттакъ и зблѣлу до покоївъ, віднесла. — Та князь не довѣдаєт' ся, чого она слаба. Хора то и ї хори, а ще и вагѣтна була; изъ теперѣшнимъ княземъ Яремою ходила. Волошка поводилась зъ панѣмъ якъ звичайно, а люде, боялись казати, щоби не розгѣвати даремно. Гадалисьмо, що усьо якъ єе поладнаєт' ся, та вже теперъ бачу, що лѣпше було сказати. Не булѣ сконилось лихѣ!“

„Сию я одною ночи, чую хтось сѣнає мене зъ цѣлої сплы. Прочувѣвъ я, пробудивсь, дивлю ся, надѣ мною стоить отгой вѣрний Грицько тай шепотить до мене: „Иване, бо мене поївъ Ивановъ охрестивъ. „Иване“ каже, „ходи но скоро за мною““

„Скочивъ я зъ постелѣ, Грицько бѣжить, бѣжу и я за нимъ. Дивлю ся, де ми бѣжимо, а то просто до тої хаты, де жила изъ сыномъ небога Оксана. Немовъ нинѣ усьо то бачу передъ собою. Вь хатѣ блымавъ капаецъ, пѣбѣ стѣною притулилась онтога Волошка, княгиня, вь рукахъ такъ и тримала острый нѣжъ, цѣлий червоныи відъ крови. На підлозѣ лежали два трупи: Оксана, а коло неї немовъ притулившись єи маленький сынокъ. Кровъ збагрила цѣлу долѣвку. Надъ тими двома тѣлами клячавъ князь и ажъ заходивъ ся відъ тяжкого плачу. За поїзно прибѣгъ, щоби перешкодити страшному дѣлу!“

„Сама, безъ нѣкого выхопилась княгиня изъ своихъ комнаты, щоби помстити ся на любовницю свого чоловіка. И доконала свого клята вѣдма! Не лише Оксану убила, а и невинну дитину. Та по доконаномъ убійствѣ немовъ скаменѣла; таку задубѣлу заставъ ютутъ князь и Грицько, котрий сейчасъ єсмы махнувъ, якъ лишъ дознавъ ся, що десь княгиня изъ замку подѣлась. — Щожъ буду и казати далше. — Спрятали мы ті тѣла, не християнськимъ поховали звичаємъ, а такъ закопали, щоби вь слѣду не лишити. Хату вычистили та заперли, а мѣжъ народомъ розголоесли, що Оксану зъ сыномъ панъ вивѣзъ далеко, геть до своихъ маєтківъ, у Польщу. Народъ и не розпытувавъ богато, звичайно за покриткою. Та не було вже жити панови тай панѣ. Відвернули ся ихъ сердца відъ себе. Панъ боявъ ся лютой вовчѣцѣ, що на таке зважилась. Она то и комендерувала усьмъ. Не дивожъ, що зъ такої та такий сынъ удавъ ся. Уже малымъ хлопцемъ Ярема страхъ любовѣ збытковати ся надъ звѣртами а то и надъ людьми. Бувало сиде на коня та жене степами, и бекатєу худобину, до смерти заїздитъ. А коли лєтитъ мовъ несамовитый, якъ зустріє старця, чоловіка, дитину, такъ конемъ и переїде, ще и нагайкою ударить. Такий лютый зъ малку ставъ. Якъ же го відтакъ княгиня до єзуитівъ віддала у школу, то відрѣкъ ся и вѣры своєї и ставъ катомъ для бѣдного народу. Теперъ спытайте, чому ему служу? Чому го не покину? Або я знаю. Може тому, що той и вншій грѣхъ насъ повязали, може, що для иншихъ лихій, а мене панує поважає, може и причарувавъ мене своими чарами!“

N 106

Зѣтхнувъ Довбня важко; козаки мовчали, немовъ надѣялись, що ще щось більше имъ розкаже про ихъ страшного князя — ватажку.

Та тутъ и почувѣсь здалека тихй звуки бандуры, а відтакъ и доїшла до нихъ мелодія старої козацкої пѣсни про Сагайдачного.

Гей на горѣ тамъ жєпцѣ жнуть,

А підъ горою, доломъ долиною,

Козаки идуть.

„Бандуристы!“ крикнули козаки, скочили відъ огнища тай побѣгли вь того мѣсце, відки долѣтавъ до нихъ голосъ пѣни.

Н. Труханенко.

(Далше буде).

“Свобода”

Адресъ: _____

Нумеръ телефону: 8082.

Хто хоче, щоби его адресъ змѣ

До
всѣхъ русскихъ громадъ
церковныхъ въ Сполу-
ченыхъ державахъ.

Русины !

зважаючи, що о. візита-
торь всюды уходяць за вы-
сланника мадырского ряду.
а за гр. к. візитатора ажъ
вибѣли, що молитъ ся до
мадырского бога", засту-

Водозва

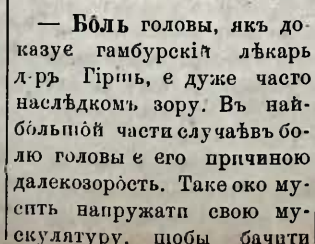
ДО ВСѢХЪ РУСКИХЪ РОБОТНИКОВЪ.

Мадярска
скаженина.

Ось що пише унгарська „Наука“ про мадирську хоругву в Америці:

Зъ подорожи Организатора „Союза.“

НОВИНКИ.

— Огонь, уничтоживъ въ Пониковицѣ и подъ Вродами (Галичина) 24 сельскихъ загородъ. Згорѣло все до самыхъ основъ, а люди ходять и руки ломать, что будутъ дѣлать въ зимѣ. — Въ мѣстечку Бѣлый Камѣнь, золочѣвскаго повѣта, згорѣло 60 домовъ, по большій части асекурованныхъ. Шкода выносить около 200 тысячъ коронъ.

Алексій Шаршонь

Адресарь

**Братствъ и М. Р. Н. С. подлежащихъ до
Р. Н. Союза.**

Андрей Пелешь председатель, Павло Федакъ заступникъ, Николай Скуба секретарь Box 280 Scottdale, Pa. Westmoreland Co., Андрей Когутъ заступникъ Теодоръ Ярошъ касиерь, Петро Чуликъ заступникъ, Триць Тузь дверникъ, Михаилъ Пристапъ дозорця хорыхъ. Мітингі вѣдбуваюць ся въ Недѣлю по 15 каждого мѣсяця. Сатизисновѣ числѣть 1.

(Далѣше буде)

